

szere a közvetlenségen, az emberi kapcsolatok kialakításán alapult. Gyakran vette igénybe a humor, a játék, a vetélkedő lelkesítő és ízlésformáló lélektani hatását. Tudta, a szakköröknek nem a művészképzés a feladatuk, hanem műértő és maguk körül művészetszeretetet sugárzó emberek fejlődésének előmozdítása. Ha ezen túl növendékei közül művészekké is váltak néhányan, annak őszintén és külön örült. Tanítványai sorából a vásárhelyi iskola olyan alkotói kerültek ki mint Fejér Csaba, Hézsó Ferenc, Fodor József, Erdős Péter. E tevékenysége elismeréseként 1969-ben Szocialista Kultúráért kitüntetést kapott.

Mint szakkörvezető került el a tokaji nyári művésztelepre, ahol aztán évek során a kialakult művészkollektíva szeretett Zoli bácsijaként, annak elmaradhatatlan tőrzstagjává válik. Nyíltsága, bizalma meleg barátságot sző közte és a Vásárhellyel a 60-as évek második felében művészi kapcsolatba került zentai művésztelep több tagja között. Az ő segítségükkel került a kedvelt Adria partjára pihenni, és új festői élményeket gyűjteni.

Az elkövetkező kiállítások most már sajnos nélkülözik műveit, a szakkörök okos tanácsait, a vásárhelyi művészközösség derús, kiegyensúlyozott egyéniségét. Mégis Füstös Zoltán életműve e fájdalmas tények ellenére is tovább él, szakköri tagjainak gazdagodott egyéniségében, művészé fejlődött növendékeinek alkotómunkájában; és mindenekelőtt azokban a műveiben, amelyek közintézményekben és lakások falain örömet nyújtanak mindazoknak, akik szeretik a szépet, értékelik a művészetet.

DÖMÖTÖR JÁNOS

ZENE

MUSIKALISCHES OPFER

J. S. BACH MŰVÉNEK SZEGEDI BEMUTATÓJA

A zeneirodalom régi nagy alkotásainak interpretálása korunkban sajátos vitákra, különböző jellegű tendenciák összeütközésére ad alkalmat. Gyakori a korhűség túlhangsúlyozása, amelynek eredménye Neuhaus professzornak — a moszkvai konzervatórium tanárának, Richter mesterének — szavaival élve a „múzeumi jellegű” előadás. Szakember számára ez esetleg érdekes lehet, de mélyebb élményt már csak azért sem adhat, mert a mai életritmusban, a modern, sokrétű hanghatások korszakában a stílustisztelet fetisizálásának szellemében megvalósított előadás tartalmában és hatásában formalisztikus marad. Ugyanilyen mértékben találkozhatunk „modernizáló” tendenciákkal is, amelyek a ma élő ember hangzásigényéhez alkalmazkodva mellőzik a korhűségekre való törekvést, a korszerűség követelményének túlértékelésével. A művek tartalmi félreértéséhez vezet az ún. „előadói objektívizmus” is, amely a kottafejek pontos hangélménnyé változtatását tartja korszerűnek. Ez hideg, tárgyilagos értelmezésével csupán az előadó szakmai biztonságát képes szemléltetni.

Mindezek előrebocsátása azért tűnt szükségesnek, hogy bár vázlatosan, érzékeltetni lehessen, milyen nehéz feladat megoldására vállalkozott a *Liszt Ferenc Zene-művészeti Főiskola Szegedi Tagozatának* kamaraegyüttese, amikor a hangverseny-évad végén bemutatta *Bach Musikalisches Opfer-ét Vántus István* hangszerelésében és vezetésével. Vántus hangszerelése — a mű eredetileg ugyanis csak egy esetben tartalmaz előadói apparátusra való konkrét utalást — *sikeresen egyesítette tartalmi és stílári szempontból a korhűség és korszerűség ellentmondásos követelményét.* A korhű hangzás töretlen érvényesítése mellett az egyes tételek hangszín- és dinamikai kontrasztjának hangsúlyozása, a hangzó anyag ökonomikus fejlesztése következtében a Nagy Frigyesnek ajánlott „Zenei áldozat” nemcsak a szerkesztés lebilincselő eredményeként hangzott, hanem kifejezhette korunk emberének heroikus

törekvéseit is. A polifón zenei anyag dallam- és harmóniavilága ebben az előadásban újszerűnek hatott. A meggyőző tempóvételek és a helyes agogika beszédesen bontotta ki a porosz király által megadott téma csodálatos lehetőségeit.

A kamaraegyüttes hosszú ideig készült erre a szereplésre, s egy-két gyengébb hangszerjátékos bizonytalanabb hangvétele és formálása ellenére sikeresen oldotta meg a rendkívül igényes feladatot. Kiemelkedő teljesítményt jelentett *Sin Katalin* gordonkajátéka. Szárnyaló hangja, dinamikus zenélése érett előadó erényeit mutatta. Megbízható teljesítményt nyújtott az együttes fuvolistája, *Móricz Antal*.

Az előadás színvonalát jelentős mértékben meghatározta *Bódás Péter* zongoraművész és *Várnagy Lajos* hegedűművész közreműködése. *Bódás* pianisztikus erényeit a csembaló hangját imitáló preparált pianinó sem korlátozta. Előadására a *plasztikus formálás*, az *értelmező játékmód*, a kontrasztgazdagság és nagy ívű összefoglalás jellemző. *Várnagy Lajos* dús hegedűhangja, karakterisztikus ritmusa és *mély átélésből fakadó természetes formálása* feledhetetlen élményt jelentett. (Az előadást megszakító kirobbanó taps is ezt igazolta.)

Mindezek után: érdemes figyelni a Szegedi Tagozat kamaraegyüttesének munkájára, kezdeményezőkézségére, melynek eredményeképpen olyan nagy jelentőségű művek hangozhattak el Szegeden a közelmúltban, mint pl. *Monteverdi Orfeo*-ja és Bach monumentális alkotása, a *Kunst der Fuge*. Sajátos értéke van ugyanis a zene-történet különböző korszakaiból származó kiemelkedő művek előadásának. A zenei fejlődés kontinuitásának és diszkontinuitásának egysége azáltal válik közvetlen élménnyé, hogy a mai zenekedvelő széles zene-történeti panoráma keretében képes sokrétűen felfogni és értékelni századunk zenéjét is. Az *Orfeo*-val megkezdett, a *Kunst der Fuge*-val és a *Musikalisches Opfer*-rel továbbvezetett bemutató sorozat folytatására szükség van, és feltételezhető, hogy a Szegedi Tagozat — lehetőségeihez mérten — a nagy XX. századi és a kortárs magyar szerzők műveinek előadásával is hozzájárul majd zenei életünk gazdagításához.

KEDVES TAMÁS

HÍREK

Július 9-én megtartotta első ülését az írószövetség új választmánya. A dél-magyarországi csoportot Mocsár Gábor titkár, a választmány tagja és Havasi Zoltán, lapunk főszerkesztője képviselle.

sárhelyre utaztak, ahol megtekintették a Tornyai Múzeum gyűjteményes képzőművészeti kiállítását.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Ismét kedves vendégei voltak írógépcsoportunknak, illetve szerkesztőségünknek: Románia Szocialista Köztársaság Írószövetségének küldötteiként Lászlóffy Aladár, Páskándi Géza és Alexandra Tirziu látogattak Szegedre. Itt baráti beszélgetést folytattak az írógépcsoport több tagjával, és a folyóirat szerkesztő bizottságának tagjaival. Látogatásuk második napján Hódmezővá-

Nem közölhető írást küldtek: U. Gy. Dunaujváros — F. Cs. Miskolc — P. F. Kazincbarcika — Sz. I. Mezőtúr — D. B. Szentendre — B. L. Budapest — R. L. Békéscsaba — N. L. Székesfehérvár — E. L. Budapest — N. K. Székesfehérvár — G. J. Monostorpályi.